

Bryn Terfel ofereix un recital d'arrels galleses al Festival Perelada, on s'hi estrena "Estètica i massacre", una sàtira operística sobre els cossos, les aparences i la vida digital

- El baix-baríton ha recorregut gairebé quaranta anys de trajectòria amb Hannah Stone (arpa) i Annabel Thwaite (piano) en un programa que ha unit cançó gallesa, lied, òpera i teatre musical
- La tragicomèdia de Carles Prat (música), Carlota Gurt (llibret) i Oriol Pla (direcció) arriba per primera vegada a Catalunya amb una mirada còmica i inquietant sobre la bellesa i la cultura del like

Peralada, 25 de juliol de 2026.- El Festival Perelada ha viscut aquest dissabte una venturosa vetllada doble. Per una banda, a l'església del Carme, el baix-baríton Bryn Terfel ha ofert un recital construït des de la memòria, la llengua i les arrels musicals de Galles, amb una segona part que ha estat dedicada sobretot al lied romàntic, l'òpera i al teatre musical. Acompanyat per l'arpista Hannah Stone i la pianista Annabel Thwaite, el cantant, que ha fet gala d'una simpatia i un sentit de l'humor proverbials, ha recorregut un repertori que forma part de la seva biografia artística.

La jornada ha continuat al Mirador del Castell amb l'estrena a Catalunya d'*Estètica i massacre*, coproducció del Festival Perelada i el Gran Teatre del Liceu. Aquesta tragicomèdia operística ha convertit les transformacions físiques d'una parella en una sàtira sobre l'exposició pública, les xarxes socials i la necessitat de ser vistos. La música de Carles Prat, el llibret de Carlota Gurt i la direcció escènica d'Oriol Pla han conduït l'obra des de la quotidianitat fins a un deliri recognoscible digne del mateix Billy Wilder. D'un recital que afirmava la identitat a través de la tradició estètica –cotilla, més aviat-s'ha passat a una òpera que mostra com aquesta identitat pot quedar atrapada dins la seva pròpia imatge.

El retrobament de Peralada amb una veu excepcional

El Festival Peralada ha retrobat una de les grans veus de la seva història recent. Bryn Terfel ha tornat al festival, a l'església del Carme amb un recital pensat com una mirada ampla a la seva trajectòria i, sobretot, com una rotunda declaració de pertinença a la cultura gallesa. El baix-baríton ha compartit l'escena amb l'arpista Hannah Stone i la pianista Annabel Thwaite, dues col·laboradores habituals del cantant que han donat relleu a un programa capaç de reunir tradició popular, lied romàntic, òpera i teatre musical sense jerarquies excessivament rígides.

La primera part s'ha obert amb tres precioses cançons galleses de la primera meitat del segle XX. *Can yr Arad Goch*, de Idris Lewis, *Sul y Blodau*, d'Owen Williams, i *Y Cymro*, de Meirion Williams, que han situat el recital en un territori fet de paisatge, memòria, llengua i costums. La relació amb la terra, el record dels difunts i l'afirmació íntima de la identitat han aparegut com els primers fils d'un recorregut molt personal. Terfel ha donat a aquestes peces el pes d'una música viscuda, mentre el piano de Thwaite sostenia el discurs amb fermesa i sensibilitat.

Les *Salt Water Ballads* de Frederick Keel han obert posteriorment el programa al món mariner de John Masefield. *Port of Many Ships*, *Trade Winds* i *Mother Carey*, que explica la llegenda de la dona del pirata Davy Jones, alternen l'enyor d'un port ideal, la fascinació pels vents i una imaginació més fosca, poblada de naufragis i llegendes. El cicle ha trobat continuïtat en *Bugeilio'r Gwenith Gwyn*, lament amorós transmès des del segle XVIII, interpretat en l'arranjament per arpa de John Thomas. Ha estat la primera i lluminosa presència de l'arpista Hannah Stone durant la vetllada. El recital ha avançat d'aquesta manera, mostrant una manera molt directa d'explicar l'amor, la pèrdua o el desig de retorn.

El compositor Ivor Novello ha ocupat bona part del tram final de la primera meitat. *I Can Give You the Starlight*, *We'll Gather Lilacs* i *My Dearest Dear* han mostrat el vessant més sentimental i teatral del compositor nascut a Cardiff, abans que *And Her Mother Came Too* introduís un humor lleuger i escènic, que Terfel ha accentuat amb una bis còmica remarcable. Entre aquestes cançons, *Suo Gân*, *Ar lan y môr* i *Dafydd y Garreg Wen* han mantingut la presència de la tradició gallesa, amb la cançó de bressol, el paisatge marítim i el comiat d'un arpista com a imatges recurrents. La successió ha funcionat

com un relat de vida on les músiques apreses a la llar conviuen amb les que han acompanyat Terfel als grans escenaris.

Després de la pausa, tres lieder de Schubert —*Liebesbotschaft*, *Litanei auf das Fest Aller Seelen* i *Auf dem Wasser zu singen*— han obert una segona part més concentrada en la paraula i en la contemplació. Hannah Stone ha interpretat en solitari *Viejo Zortzico*, de Jesús Guridi, abans que el programa entrés en el seu bloc d'estrelles: *Nuit d'étoiles*, de Debussy; *Mein schöner Stern!*, de Schumann; i l'ària de l'estel del vespre de *Tannhäuser*, de Wagner. Aquesta última ha estat l'única incursió estrictament operística i ha mostrat l'autoritat de Terfel, dotat d'una veu potent i un punt fosca, en un repertori que ha marcat la seva maduresa.

Ar Hyd y Nos ha retornat la vetllada a Gal·les i *Stars*, d'*Els miserables* de Claude-Michel Schönberg, ha tancat el recorregut amb la solemnitat de Javert davant un cel convertit en ordre moral. El recital ha completat així una forma circular: ha començat a la terra i ha acabat mirant els estels. Entre els dos extrems s'ha constatat una biografia artística construïda amb la mateixa consideració per una cançó anònima, un lied, una ària wagneriana o un número de musical.

Terfel, l'arpista Hannah Stone i la pianista Annabel Thwaite han correspost als generosos i calorosos aplaudiments del públic amb tres propines. El baix-baríton ha recuperat primer el popular *If I Were a Rich Man*, del musical *Fiddler on the Roof*, abans de cedir l'escena a Hannah Stone per a un solo d'arpa. La vetllada s'ha tancat amb una interpretació molt celebrada d'*En Aranjuez con tu amor*, la cançó creada a partir de l'adagio del Concerto de Aranjuez, de Joaquín Rodrigo, amb lletra d'Alfredo García Segura escrita a finals dels anys seixanta. El retorn de Bryn Terfel a Peralada ha estat, sobretot, la presentació serena d'un repertori que explica d'on ve i quina idea de la música l'ha acompanyat durant gairebé quaranta anys.

Estètica i massacre: tragicomèdia sobre la pressió de la imatge i les xarxes

Avui era jornada de sessió doble i la vetllada ha continuat al Mirador del Castell amb l'estrena a Catalunya d'*Estètica i massacre*, tragicomèdia operística en dos actes sorgida del projecte *Òh!pera* del Gran Teatre del Liceu. La coproducció del Festival Perelada i el Liceu ha reunit la música i la direcció musical de Carles Prat, el llibret de l'escriptora i traductora Carlota

Gurt i la direcció d'escena d'Oriol Pla en una peça sobre la pressió per construir una imatge acceptable, exhibir-la a les xarxes i mesurar-se amb la mirada dels altres.

La història parteix d'una parella en una quotidianitat recognoscible. Ell rep l'encàrrec d'elaborar articles i vídeos per a xarxes amb una periodicitat setmanal; ella lamenta que una llibreria del barri hagi estat substituïda per un establiment de tractament i embelliment d'ungles i denuncia el negoci de la bellesa artificial. D'aquí neixen el títol i l'experiment: ell decideix sotmetre's als imperatius estètics tradicionalment atribuïts a les dones, mentre ella abandona el maquillatge, la depilació o qualsevol altre procediment destinat a seguir els cànons estètics imperants. La provocació es converteix en una escalada alimentada per les visualitzacions i l'èxit digital.

Maria Patak i Carlos Varela han assumit amb èxit els dos personatges, identificats com Ella i Ell. La seva relació es transforma a mesura que els cossos es converteixen en aparador, argument i camp de batalla. Ungles de gel, faixes, talons, bòtox i implants deixen de ser complements per organitzar la vida de la parella. Ell defensa la metamorfosi com una revolució i troba en la *viralitat* la seva legitimació. Ella construeix l'extrem contrari: es converteix en una figura pública de l'antiestètica, publica el llibre *Orgullosament lletja* i transforma el rebuig de la imatge en una altra forma d'exhibició.

El llibret de Carlota Gurt treballa amb la contradicció sense convertir-la en una lliçó tancada. Els protagonistes volen alliberar-se dels models imposats i acaben atrapats en uns altres d'igualmente rígids. La sàtira recorre la cirurgia, la superioritat moral, la cultura del *like* i la rapidesa amb què una comunitat digital enlaira o destrueix els seus ídols. La comicitat hi ha conviscut amb un malestar persistent, una característica molt pròpia de l'escriptora que, en ocasions, fa anar l'humor, en d'altres la ironia i en força ocasions fa anar el sarcasme més brutal, esdevenint gairebé *vitriòlica*. Quan tots dos han perdut la fama i recorren a un assistent virtual (Siri) per explicar-se, la resposta torna a conduir-los cap al consum, el retoc i els productes que prometen una identitat.

El compositor Carles Prat ha traduït aquest moviment dramàtic en una partitura per a piano, clarinet, violí i percussió interpretada per Pablo Meléndez, Álvaro Rodríguez, Clàudia López i Jorge Bosch. La música associa

motius i textures als personatges, segueix les paraules i evoluciona amb les transformacions. Els recursos inicialment vinculats als cànons femenins — arpegis, línies *legato*, harmonies suaus, *glissandi* o *rubati*— es barregen fins a una discussió musical i un deliri on la quotidianitat perd estabilitat.

La posada en escena de l'actor i director Oriol Pla ha situat el focus visual sobretot al centre de l'escena i en un tocador a la banda dreta. L'escenografia de Josep Iglesias, la il·luminació de Mariona Ubia, el vestuari d'Alba Semper i la utilització del vídeo han convertit l'espai, inundat de cors de plàstic que significaven els likes que han anat caient durant tota la funció, en part del conflicte. El disseny forma part del relat sobre els cossos, les aparences i les mutacions de cada identitat pública. Això connecta amb l'esperit d'*Òh!pera*, que incorpora estudiants i afavoreix el contacte entre creadors emergents i professionals.

El desenllaç desplega la ironia de tota l'obra. Devorats per les seves revolucions, Ella i Ell es retroben i imaginem una vida autèntica, apartada de la societat. L'esperança dura poc degut a les seves pròpies contradiccions: de seguida projecten un compte compartit d'*Instagram*, un llibre inspirador, una sèrie i una òpera sobre la seva experiència. La darrera *selfi* confirma que la necessitat de ser vistos continua intacta. *Estètica i massacre* ha arribat a Peralada com una òpera contemporània directa, còmica i inquietant, podríem considerar tràgica, capaç de reconèixer en l'excés dels personatges una deformació pròxima de la vida digital.